

— Сатана съмъ! рече Малама, Гырджикъ ако тя не изямъ.

— И азъ съмъ Веелзевулъ, ако вы оставиъ живы за да мя изядете.

И потръгнъ като ся приструваше ужъ че ще излѣзе. Но Теодоръ Трипани познаваше на Гырджика сърдцето, за туй промѣни гласъ и каза.

Гырджикъ, (каза) заклевамъ тя въ името на дружбѣтъ ни!..... Избави ны! Не ны оставай да загинемъ. О рѣцѣтъ ти виси животътъ ни. Искашъ ли ты? Ный смы избавены. Не щешъ ли? Изгубени смы! Гырджикъ! Злодѣецъ съмъ; исповѣдувамъ го. Какво искашъ повече? Признавамъ го. Но ты си велика душа, голѣмо сърдце. Великодушентъ си Гырджикъ! Богъ тя е създалъ тавъвъ! Виджъ сълзытъ ми, друже мой, брате мой!

— Нищо! Нѣма милость! Ты щомъ ся отървешъ ще мя очистишь. Какво направи Діамантъ, Трипани? мене не щеше ли завчера да мя убиешъ. Едвамъ можѣхъ да ся искачъ отъ рѣцѣтъ ти.

— Милость, Гырджикъ! Съгрѣшихъ! брате мой, съгрѣшихъ!

— Свършена е всякой видъ дружба между насъ.

— Ами сега? ще ны оставишь ли?

— Ще вы блѣснѣ еще! Вы трѣба да ся изгубите отъ щцето на земѣтъ. Ако останите вы ще погубите еще много хора на права Бога за нищо и за никакво.

Трипани направи крайнѣтъ си вече риторическъ фигуръ.

— Братко! Ако е вече работата да ны прѣдадешъ на властѣтъ, ако си жедентъ чакъ толкозь за кръвѣтъ ни, убій ни ты самъ съ рѣкѣтъ си и не ны оставай да ся изсжимъ на смѣхъ и поруганіе.

Гырджикътъ ся по удвои, и може бы най послѣ да